

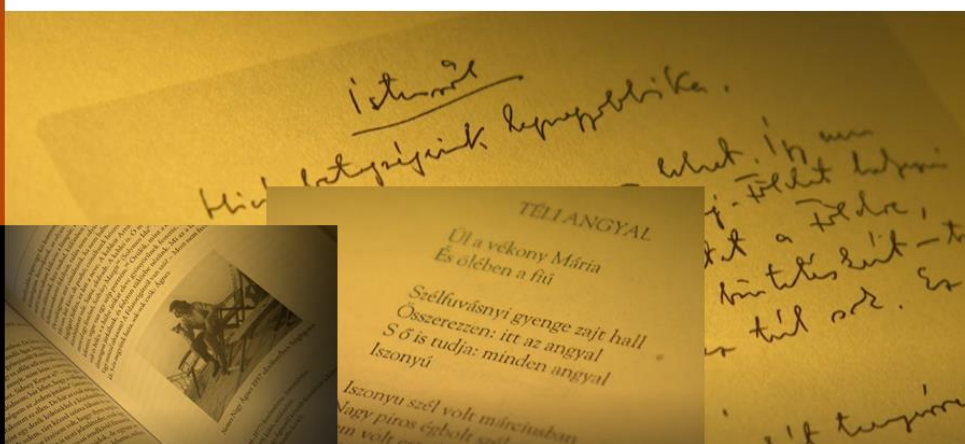
„Ki küldött vajon vigaszul?”
Közvetítő lények Nemes Nagy Ágnes költészetében

KÖNYVTÁRI ESTÉK

„KI KÜLDÖTT VAJON VIGASZUL?”

Közvetítő lények Nemes Nagy Ágnes költészetében

2022.
ÁPRILIS
26.
17:30

Előadó:

HERNÁDI MÁRIA

irodalomtörténész, teológus, a PPKE BTK oktatója

Helyszín:

Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Könyvtára
Budapest, V. kerület, Piarista köz 1.

Foto: Forrepan - Hunyady József

Paradicsomkert

(részletek)

A hűvös pára földre cseppen:
egy angyal jár az éji kertben.
Csuhája a bokrokhoz ér,
Sutrálja őket, mint a szél.
Aztán megáll. Embernyi botja
végét befúrja a homokba,
két tenyerét a bot fejére,
támasztja állát a kezére.

(...)

Én, aki élek hangtalan,
Én, ki haránt meredeken
Fúródok át a tereken,
talptól szemöldökig sötét,
deres szárnyamba burkolózva,
én mit bánom?

Angyal

Én láttam angyalt. Az se jó.
Futott, nem értem el.
Olyan mindenki angyala,
amilyet érdemel.

A mozdulat

Éjjel kezem feltartottam,
az égre Hozzád nyújtottam,
mi lesz Helyetted, kérdeztem,
s Te mondtad, hogy a mozdulat.

A lovak és az angyalok

Jönnék

Isten hozott, szép angyalok.
Elvermelt almát adhatok.
Ki küldött vajon vigaszul?
Itt egy jonatán, egy batul.
Féltem nagyon, hogy szemöldök-
fában homlokkal összetörtök,
és tört angyalt hogy ápolok?
Be szerencsével jártatok!
Mint a petróleum-lángot, kicsinyre
húztátok angyalságotok.

Mennek

Először fölkelte Ariel,
aki a karban énekel.
Azután fölkelte Rafael.
– Ne menj még, kérlek. – Menni kell.
Az ifjúságtól, lustaságtól
hullámos léptű, lassu Gábor
indult aztán. – Ne menj. – Az arca
pehelyes volt, mint a fűzfabarka.
Utolsónak maradt Mihály.
Vasderes-színű túske-hajjal,
mint az apák, ez olyan angyal.
– A csuhád csücskét megfogom,
Az alma kásás volt, tudom,
de nincs más, nincs más, nincs – megállj!
És mégiscsak elment Mihály.

Út

Patkolj nekem lovat, kovács,
hadd vigyen egyszer már haza.
Jó ez a szódás paripa.

A cukrászboltnál majd megállunk,
ott utoljára még benézek,
akár egy alkony ablakán;
hogy villognak a sütemények,
a sok mennyei marcipán –

és aztán minden színtelen.
És nem lát minket senkisé.
A ló dobog csak, tompa dobja,
mintha egy szív ver távolodva.

És lassan úsztatunk tovább,
valami víz, valami fák,
valami lombos némaság,
talán valami suhogó,
lomb-kupolák alatt futó,
talán folyó a rengetegben –
de nem tudom – minden nevetlen –
lehajlok. Ne érjen az ág.
Átölelem a ló nyakát.

A lovak és az angyalok

Mert végül semmisem marad,
csak az angyalok s a lovak.
Csak állnak lent az udvaron,
Az angyalok meg a szobámban;

csellengenek néha szinte százan –
egy lény mit is tesz önmagában?
Feldobrokol, s ismét megáll,
vagy szárnyát csattogtatja olykor,
mint egy szellőzködő madár.

Csak állnak és nincs semmi más,
csak látvány és csak látomás,
csak láb, csak szárny – az út, az ég,
bennük lakik a messzeség –

oly távol vannak, oly közel.
Talán ők már nem hagynak el.

Ház a hegyoldalon
(részlet)

Pokróra tette, nem fért el az ágyban.
És ott feküdt az angyal zsákruhában.

Nagy volt, barna, mint egy kaszás.
Vagy egy sebesült katona.
És szenvedett. Szenvedett a szeme,
szőlő szeme a szemhéj-prés alatt,
a lélegzete szenvedett,
a szíve szenvedett, dobogott a ruhája,
és néma hangon szenvedett a szája,
csak csontjait lehetett hallani;
földrengéskor nagy hegyvonulatok:
föl-le gyűrődtek roppant izmai,
s válla fölött, karja alatt
úgy borzolta sas-színű szárnya-tollát,
mint nagy, vacogó téli madarak.

Téli angyal

Ül a vékony Mária
és ölében a fiú

Szélfuvásnyi gyenge zajt hall
Összerezzen: itt az angyal
S ő is tudja: minden angyal
Iszonyú

Iszonyu szél volt márciusban
Nagy piros égbolt szél-parázs
Nem volt este, hogy lehussant
S óriás volt óriás
Szélborzolta sas-szinü szárnya
Be se fért a csöppnyi házba
Kint maradt a fél palástja
És a szeme barna árnya
Vadmadaré karikás
Hogy dülöngött az a ház
Jött az ajtón, ablakon,
Jött fedélen és falon
Mész között kő között
Négy égtájról körbefújó
Szélsuhogásba öltözött.

Most az angyal hóban áll
És a hó most térdig ér
Egymagában áll a háznál
Némábban a némaságnál
Hóba tűzött régi nádszál
Hó belepte sziklevél

A távozó

Hogy visszanézett, nem volt arca már.
Hogy visszanézett.
Akikben itt lakott, a maszkok,
földdé mosódtak, zöldek és a kékek,
szétkent kupacokban arcok, homlokok,
hogyan utoljára visszanézett.

S amikor hátat fordított,
két szárnya
röntgennel átvilágított
tüdőszárny, olyan ezüst –
és szét-szétnyílt – centiméteres
kis repülési szándék – s összezárult
kilélegezve.

És láttam én,
láttam akkor, hogy az enyém,
nem másé, sajna, az enyém,
két vállam közül távozott,
akár az átvilágított,
s maszk nem takarta már, hogy visszanézett.

„Ki küldött vajon vigaszul?”
Közvetítő lények Nemes Nagy Ágnes költészetében

KÖNYVTÁRI ESTÉK

2022.
ÁPRILIS
26.
17:30

Előadó:
HERNÁDI MÁRIA
Irodalomtörténész, teológus, a PPKE BTK Óvó- és Tanítóképző Tanszékének oktatója. Kutatási területe Ottlik Géza, Nemes Nagy Ágnes és Pilinszky János életműve, az újholdas írónemzedék poétikája, valamint a művészet és a vallás közös tapasztalati horizontja.

<https://teologiakonyvtar.hu/>

